

LISA
KLEYPAS

*Dívka
s hnědýma
očima*

LISA KLEYPAS

*Dívka
s hnědýma
očima*

2015

Copyright © 2015 by Lisa Kleypas
Translation © 2015 by Jana Vlčková
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BROWN-EYED GIRL
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2015

ISBN 978-80-7498-074-9

První kapitola

Jako zkušená pořadatelka svateb jsem byla připravená na všechny druhy průšvihů, které můžou ve velký den nastat.

Až na škorpiony. To pro mě byla novinka.

Štíra prozradil charakteristický pohyb, takové to zlověstné cupitání dopředu a dozadu. Pobíhal po dlažbě kolem bazénu. Podle mého názoru neexistuje tvor, který by na první pohled působil nebezpečněji než on. Jeho jed vás sice nezabije, ale několik minut po bodnutí člověka často napadá, že kdyby radši hned umřel, byl by na tom líp.

V případě všech katastrof první pravidlo zní: *Hlavně žádnou paniku!* Ale když se ke mně hnal škorpion se vztyčenými klepítky a zakrouceným ocasem, dočista jsem na ně zapomněla a hlasitě vypískla. Divoce jsem prohrabala svoji maxikabelku, která je tak těžká, že když ji položím na sedadlo spolujezdce, auto signalizuje, že by si měla zapnout bezpečnostní pás. Našla jsem papírové kapesníky, propisky, obvaz, lahev vody, lak na vlasy, deodorant, dezinfekční gel na ruce, pleťovou vodu, manikúru, sadu kosmetických štětců, pinze-

tu, šitíčko, lepidlo, sluchátka, kapky proti kašli, čokoládovou tyčinku, několik krabiček běžných léků, nůžky, desky, kartáč, náhradní puzetky (tak se říká zapínání provlékacích náušnic), gumičky, tampony, čistič skvrn, váleček na odstraňování chlupů, pírka do vlasů, žiletku, oboustrannou lepicí pásku a tyčinky na čištění uší.

Nejtěžší předmět, který jsem vydolovala, byla lepicí pistole, kterou jsem po štírovi hodila. Neškodně poskakovala po dlaždicích, zatímco štír se chystal bránit svoje území. Tasila jsem lak na vlasy a opatrně se k němu plížila.

„Zbytečná námaha,“ dolehl ke mně pobavený hlas. „Le-daže byste mu chtěla dodat větší objem a víc lesku.“

Udiveně jsem vzhlédla k vysokému tmavovlasému chláp-kovi, který kolem mě prošel. Měl na sobě džínsy, tenisky a tak seprané tričko, že se téměř rozpadalo. „Postarám se o to.“

Ucouvla jsem o několik kroků a zastrčila sprej do kabelky. „Myslela jsem, že ho tím udusím.“

„Kdepak. Škorpion klidně zadrží dech na celý týden.“

„Skutečně?“

„Ano.“ Rozdrtil štíra podrážkou a pro jistotu na něho dupl podpatkem. Nic neudělá Texasan s větším gustem, než že zašlápne škorpiona, nebo si zapálí cigaretu. Pak ho odkopl do blízkého záhonu, otočil se ke mně a dlouze se na mě zadí-val. Projev čistě mužského zájmu způsobil, že mi srdce tlouk-lo až v krku. Přistihla jsem se, že zírám do očí tak tmavých, jako je ta nejvyššího kvality hořká čokoláda. Byl to pohledný muž s výraznými rysy, nosem i bradou. Husté strniště dalo tušit, že by se jím dalo při troše dobré vůle ledacos ošmirglovat. Ramenatý a statný, přesto štíhlý. Pod tričkem se rýsovaly vy-

Dívka s hnědýma očima

pracované svaly. Frajer každým coulem, možná dokonce trochu nebezpečný.

Takový ten druh chlapa, v jehož přítomnosti zapomínáte dýchat.

Boty a lemy nohavic měl od bláta, které usychalo a začínalo se drolit. Nejspíš se procházel poblíž potoka, který protíná Stardust, ranč o rozloze čtyř tisíc akrů. Soudě podle oblečení, k svatebním hostům, jejichž majetek se pohybuje v řádu miliard, rozhodně patřit nebude.

Jak se tak na mě díval, přesně jsem věděla, co vidí: ženskou krev a mlíko na prahu třicítky, se zrzavými vlasy a brýlemi s velkými obroučkami, navlečenou ve volných pohodlných šatech, pravda, trochu nudných. „Věčná padesátnice,“ okomentovala můj standardní outfit moje mladší sestra Sofia. Oblíbila jsem si mírně krabicoidní halenky a kalhoty se širokými nohavicemi a gumou v pase. Pokud svým zjevem muže odpuzuju – což většinou dělám – tím líp. Nemám zájem k sobě kohokoliv přitahovat.

„Štíří by za denního světla vylézat neměli,“ poznamenala jsem rozechvěle.

„Jaro přišlo brzy a je sucho. Hledají vodu. Bazén je pochopitelně láká.“ Mluvil líně a nevzrušeně, jako by slovy obvykle spíš šetřil.

Přestal na mě zírat, sehnul se a zvedl lepicí pistoli. Když mi ji podával, naše prsty se krátce dotkly, a mě nepatrně píchlo pod žebry. Zachytila jsem jeho vůni – bílého mýdla, prachu a sladké divoké trávy.

„Asi byste se měla přezout,“ prohlásil při pohledu na moje sandály s otevřenou špičkou. „Nemáte pořádné boty? Nebo kecky?“

„Obávám se, že ne,“ zadrmolila jsem. „Budu muset riskovat.“ Všimla jsem si foťáku položeného na jednom ze stolků v patiu. Byl to Nikon pro profiky. „Vy jste fotograf?“

„Jo, jsem.“

Určitě je to jeden z pomocníků George Gantze, který dostal zvěčnění nezapomenutelných okamžiků na starost. Natáhla jsem ruku. „Avery Crosslinová,“ představila jsem se přátelsky, ale věcně. „Koordinátorka svatby.“

Pevně mi stiskl prsty. Jeho pravačka hřála a mě překvapilo, jak je jeho dotek příjemný.

„Joe Travis.“ Nepřestával se mi dívat do očí a z nějakého důvodu podržel moji ruku ve své o několik vteřin déle, než bylo nutné. Cítila jsem, jak se mi do tváří hrne krev, a ulevilo se mi, když mě pustil.

„Dal vám George časový plán a seznam snímků?“ zeptala jsem se, abych zachovala zdání profesionality.

Za svoji otázku jsem si vykoledovala nechápavý pohled.

„Bez obav,“ chlácholila jsem ho. „Mám pár kopií navíc. Běžte do hlavní budovy a ptejte se po mém asistentu Stevenovi. Nejspíš bude v kuchyni s dodavatelem jídla.“ Zalovila jsem v tašce a podala mu vizitku. „Kdyby něco, tady je můj mobil.“

Kartičku si vzal. „Díky, ale já vlastně...“

„Hosty začneme usazovat v šest třicet,“ pokračovala jsem rázně. „Samotný obřad je naplánovaný na sedmou a skončí vypuštěním holubic v půl osmé. Taky budeme chtít nějaké záběry nevěsty a ženicha při západu slunce, k němuž dojde v sedm hodin čtyřicet jedna minut.“

„I to jste naplánovala?“ posmíval se mi a v očích se mu zablýsklo.

Dívka s hnědýma očima

Varovně jsem se na něho podívala. „Asi byste se měl oholit. Hosté tu budou každou chvíli.“ Sáhla jsem do kabely a vytáhla holicí strojek na jedno použití. „Tady máte, vezměte si to. Steven vám ukáže, kde se můžete dát do rychtiku, a...“

„Brzděte, zlato. Žiletku mám vlastní.“ Zazubil se. „Vždycky mluvíte jako kulomet?“

Zamračila jsem se a hodila holítko zpátky. „Musím se vrátit do práce a vám radím totéž.“

„Jenže já pro George nedělám. Jsem na volné noze a fotím reklamy, ne svatby.“

„Co tu potom pohledáváte?“ naježila jsem se.

„Dostal jsem pozvánku. Kamarádím se ženichem.“

Zarazila jsem se a vytřeštila oči. Hanbou bych se nejradši propadla. „Omlouvám se,“ blekotala jsem. „Viděla jsem váš fotoaparát, myslela jsem si, že...“

„Nic se nestalo.“

Jestli mi něco fakt vadí, tak když jsem někde za blbce. Základem mé práce je za všech okolností zachovat zdání schopné osoby, která si ví se vším rady. Obzvlášť při práci s VIP klientelou, na kterou se hodlám zaměřit. A teď tohle! Zrovna když chystám největší a nejdražší svatbu, jakou moje agentura kdy zařizovala, bude tenhle chlap svým zazobaným přátelům vykládat, jak jsem si ho spletla s najatým poskokem. Za zády se mi vysmějou. Budou si ze mě utahovat. Opovrhovat mnou.

Protože jsem náhle zatoužila být od něho co nejdál, zamumlala jsem: „Kdybyste mě omluvil...“ Otočila jsem se, a co nejrychleji odcházela, aniž bych se dala do běhu.

„Počkejte!“ volal za mnou a dohnal mě několika dlouhými kroky. Popadl foťák a popruh si přehodil přes rameno. „Zadržte! Nemusíte nikam zdrhat.“

„Já nikam nezdrhám,“ ohradila jsem se cestou k pavilonu s podlahou z dlaždic a dřevěnou střechou. „Mám moc práce.“

Snadno se mnou srovnal krok. „Počkejte chvílku. Začneme znovu.“

„Pane Traviši,“ spustila jsem a vzápětí zůstala ohromeně stát, protože teprve v tu chvíli mi došlo, s kým mám tu čest. „Bože můj,“ zhrozila jsem se a nakrátko zavřela oči. „Vy jste jeden z těch Travisových, že?“

Nechápavě se na mě podíval. „Záleží na tom, co tím myslíte.“

„Peníze z ropy, soukromá letadla, jachty, přepychová sídla. *Tohle*.“

„Přepychové sídlo nemám. Bydlím v barabizně v Sixth Ward.“

„Ale pořád jste jeden z nich,“ trvala jsem na svém. „Vaším otcem je Churchill Travis. Nebo sepletu?“

Přes obličej mu přelétl stín. „Byl.“

Pozdě jsem si uvědomila, že patriarcha známé texaské rodiny přibližně před půl rokem náhle zemřel na infarkt. Média dopodrobna informovala o jeho životě a úspěších, a samozřejmě nechyběla ani na pohřbu. Churchillova kariéra a značné jmění souvisely převážně s energetickým průmyslem. Nejvíc o něm bylo slyšet v osmdesátých a devadesátých letech, kdy často vystupoval v televizi v pořadech zaměřených na ekonomiku a finance. On a jeho rodina by se dali přirovnat k místní šlechtě.

„Och... Upřímnou soustrast,“ zadrmolila jsem nejistě.

„Díky.“

Následovalo rozpačité ticho. Cítila jsem, jak po mně jeho pohled klouže jako palčivý sluneční paprsek.

Dívka s hnědýma očima

„Podívejte se, pane Traviši...“

„Joe.“

„Joe,“ opakovala jsem. „Opravdu nevím, kam dřív skočit. Příprava téhle svatby je dost náročná. Momentálně se musím postarat, aby bylo snoubence kde oddat, dohlédnout na stavbu a výzdobu obřích stanu s občerstvením, zorganizovat formální večeři s tancem pro čtyři stovky hostů – hrát bude samozřejmě živý orchestr – a následovat bude mejdan, který se protáhne až do rána. Proto se omlouvám za to nedorozumění a mizím.“

„Nemáte se za co omlouvat,“ namítl mírně. „Chtěl jsem se vám představit, ale nepustila jste mě ke slovu.“ Pobaveně mu zacukalo v koutcích. „Buď budu muset mluvit rychleji, nebo vy zpomalit.“

Přestože jsem byla napnutá jako struna, propadla jsem pokušení mu úsměv oplatit.

„Doufám, že vám teď nebude v mé přítomnosti nepříjemně,“ pokračoval. „Věřte, že ti, kdo naši rodinu doopravdy znají, nemají důvod z nás padat na zadek.“ Pozorně mě sledoval. „Kam máte namířeno?“

„Do altánu.“ Ukázala jsem bradou na dřevěnou stavbu za bazénem.

„Smím vás doprovodit?“ Zaváhala jsem a on dodal: „Pro případ, že byste natrefila na dalšího škorpiona. Nebo jinou havěť. Tarantule, ještěrky... Budu vám je odklízet z cesty.“

Ač nerada, musela jsem připustit, že tenhle chlap by svým šarmem okouzlit i hada. „Tak špatné to tady nebude,“ bránila jsem se.

„Jenže vy mě potřebujete,“ prohlásil sebejistě a zvedl ze stolku svůj foťák.

Prošli jsme dubovým hájem a společně se vydali k altánu. Uprostřed smaragdově zeleného trávníku zářil stan z bílého hedvábí. Vypadal jako obrovský oblak, který se snesl z nebe, aby si tu odpočinul. Těžko říct, kolik drahocenné vody padlo na údržbu travnatého koberce, který položili teprve před několika dny. Všechna křehká stébla musí stát v pozoru jako vojáci.

Stardust je běžně fungující ranč o rozloze čtyř tisíc akrů. Má hlavní budovu, dům pro hosty, spoustu hospodářských stavení, stodolu a jezdeckou halu. Podařilo se mi pronajmout celý areál na dva týdny, zatímco majitelé budou na okružní plavbě. Zavázali jsme se vrátit jej v takovém stavu, v jakém jsme ho převzali.

„Jak dlouho se tomu věnujete?“ vyzvídal Joe.

„Pořádání svateb? Já a moje sestra Sofia jsme tenhle byznys rozjely před třemi roky. Předtím jsem pracovala ve svaatebním salonu v New Yorku.“

„Musíte být dobrá, když zařizujete slečně Kendrickové její velký den. Judy a Roy vždycky vyžadují to nejlepší.“

Kendrickovi vlastní řetězec zastaváren táhnoucí se od Lubbocku po Galveston. Roy, bývalý jezdec rodea, muž s obličejem zbrázděným jako kůra borovice, investoval do svatby své jediné dcery rovný milion. Jestli můj tým zvládne tenhle kšeft bez ztráty květiny, bůhví, kolik nám pomůže přihrát za zobaných klientů.

„Díky za uznání. Jsme skvělý tým. Sestra je hodně kreativní.“

„A vy?“

„Já se starám o obchodní stránku. Taky jsem hlavní koordinátorka. Mým úkolem je zařídit, aby všechno do detailu klaplo.“

Dívka s hnědýma očima

Vešli jsme do altánu, kde tři lidé rovnali bílé židle do řad. Prohrabala jsem tašku, vylovila metr a několika naučenými pohyby přeměřila uličku vedoucí k oltáři, kterou vytyčovaly bílé šňůry. „Má být široká dva metry,“ upozornila jsem pracovníky. „Posuňte ty stojany, prosím.“

„Stojej dobře,“ odbyl mě jeden z dělníků.

„Ta mezera měří dva metry deset.“

Chlap na mě upřel nechápatý pohled. „Deset čísel sem, deset tam. Co na tom?“

„Trvám na dvou metrech,“ oznámila jsem jim a uklidila metr.

„Čím se zabýváte, když zrovna nepracujete?“ zeptal se Joe za mými zády.

Otočila jsem se k němu. „Prací.“

„Vždycky?“ Zatvářil se pochybovačně.

„Až bude naše agentura víc zavedená, tak určitě zpomalím. Ale teď...“ Pokrčila jsem rameny. Den pro mě nikdy není dost dlouhý. Vyřizuji maily, telefonuju, sprádám plány, pořád něco zařizuju.

„Každý potřebuje nějakého koníčka.“

„Jakého máte vy?“

„Když mám příležitost, rád rybařím. Nebo lovím. Záleží na ročním období. Občas něco vyfotím pro charitu.“

„Jakému druhu dobročinnosti se věnujete?“

„Místnímu útulku pro zvířata. Dobrá fotka na webu napomůže tomu, aby si psa někdo dřív odvezl.“ Joe se odmlčel. „Třeba byste někdy mohla jet...“

„Promiňte – omlouvám se.“ Z hlubin objemné kabelky ke mně dolehly úvodní tóny Svatebního pochodu – vyzvánění mého mobilu. Spěšně jsem ho vylovila. Sháněla mě moje sestra.

„Marně volám tomu holubáři. Nebere mi to,“ stěžovala si Sofia, sotva jsem se jí ozvala.

„Nechalas mu vzkaz?“

„Pět. Co když se mu něco stalo? Třeba onemocněl?“

„Určitě ne,“ ubezpečila jsem ji.

„Mohl od těch svých hrdliček chytit ptačí chřipku.“

„Nechová hrdličky, ale bílé holuby, a ti jsou vůči ptačí chřipce odolní.“

„Víš to jistě?“

„Zkus mu zavolat později,“ chlácholila jsem ji. „Je teprve sedm. Možná ještě spí.“

„Co když se tu neukáže?“

„Ukáže. Na to, abys začala trojčit, je moc brzy.“

„Od kolika teda podle tebe smím jančit?“

„Ty nikdy. Na záchvaty paniky mám nárok jenom já. Jestli se ti neozve do deseti, tak mi dej vědět.“

„Oukej.“

Vrátila jsem mobil do tašky a soustředěně pohlédla na Joea. „Co jste říkal o tom zvířecím útulku?“

Upřeně na mě zíral. Palce měl zaháknuté v kapsách a váhu přenášel na jednu nohu. Působil uvolněně a přístupně. A byl neuvěřitelně sexy.

„Že bych vás mohl vzít s sebou, až tam zase příště poje-du. Klidně se s vámi rozdělím o svoje hobby, než si pořídíte nějaké vlastní.“

S odpovědí jsem si dávala načas. Myšlenky se mi rozutí-kaly do všech stran jako vyplašená kuřata. Vážně mě někam zve? To jako na rande?

„Díky,“ vyhrkla jsem nakonec, „ale vážně nevím, kam dřív skočit.“

Dívka s hnědýma očima

„Dovolte mi, abych vás někdy někam pozval,“ nenechal se odbýt. „Na drink nebo na oběd.“

Nezmohla jsem se na slovo, což se mi stává jenom zřídka. Ohromeně jsem na něho civěla a mlčela jako hrob.

„Něco vám navrhnou,“ spustil tiše. „Co kdybych vás někdy vzal do Fredericksburgu? Vyrazíme hodně brzy, pěkně za chládku, kdy budeme mít silnici jenom pro sebe. Někde si koupíme kafe a pytlík koláčků. Ukážu vám louku, kde kvete tolik modré lupiny, že to vypadá, jako by na ni spadl kus nebe. Uvelebíme se někde pod stromem a budeme pozorovat východ slunce. Co vy na to?“

Znělo to jako návrh určený jiné ženě. Takové, která je zvyklá, že ji obletují pohlední muži. Na zlomek vteřiny jsem si představila, jak s ním za klidného rána lenoším na modré louce, a byla jsem v pokušení souhlasit se vším, co řekne. Ale takové riziko jsem si nemohla dovolit. Teď, ani nikdy jindy. Muž jako Joe Travis nepochybně zlomil bezpočet srdcí a to moje pro něho nic neznamená.

„Nejsem k mání,“ vyhrkla jsem.

„Jste vdaná?“

„Ne.“

„Zasnoubená?“

„Ne.“

„S někým žijete?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Joe chvíli mlčel a zíral na mě jako na hlavolam, který ne a ne rozlousknout. „Tak zatím naschle,“ prohlásil nakonec. „Budu přemýšlet, jak vás někam vylákat.“

Druhá kapitola

Po setkání s Joem Travisem jsem si připadala tak trochu jako v mrákotách. Zamířila jsem do hlavní budovy, kde v kanceláři úřadovala moje sestra. Sofia je krásná holka s tmavými vlasy a hnědozelenýma očima. Má typicky ženské křivky jako já, ale na rozdíl ode mě se obléká šmrncovně a z postavy tvaru přesýpacích hodin si nic nedělá.

„Právě se mi ozval ten holubář,“ hlásila vítězoslavně. „Potvrdil, že přijede.“ Znepokojeně se na mě podívala. „Jsi úplně rudá. Asi málo piješ.“ Podala mi lahev vody. „Na.“

„Právě jsem někoho potkala,“ přiznala jsem po několika doušcích.

„Koho? Co se stalo?“

Sofia je moje nevlastní sestra. Každá jsme vyrůstala zvlášť. Ona žila se svou matkou v San Antoniu, zatímco já bydlela s tou mojí v Dallasu. Ačkoliv jsem o Sofii věděla, setkaly jsme se až v dospělosti. Rodokmen Crosslinovy rodiny má až moc větví, na čemž má lví podíl můj otec Eli, pět jeho ztroskotaných manželství a bezpočet milostných afér.

Dívka s hnědýma očima

Eli, sympatický blondák s oslňujícím úsměvem, nenechal na pokoji žádnou sukni. Rád ženy dobýval. Ale sotva vzrušení opadlo, nedokázal se vypořádat s každodenním životem a jedna partnerka mu nestačila. A v žádném zaměstnání nevydržel déle než rok nebo dva, když už jsme u toho.

Já a Sofia máme ještě další nevlastní sourozence, a ty, které náš otec vyženil, bychom ani nespočítaly. Všechny nás postupně opustil. Zpočátku nám sem tam zavolaal, nebo se stavil na návštěvu, ale pak zmizel a někdy se neozval i několik let. Pak se nakrátko objevil, přetékal zájmem a vzrušením, vyprávěl zábavné historky a zasypával nás sliby, kterým bylo lepší nevěřit.

Se Sofií jsem se poprvé setkala těsně po tom, co Elie rani-la mrtvice. Vzhledem k jeho věku a dobré fyzické kondici to nikdo nečekal. Odletěla jsem za ním do New Yorku, kde jsem se v nemocničním pokoji setkala s neznámou mladou ženou. Že je to jedna z Eliových dcer, jsem věděla dřív, než se stačila představit, přestože po hispánské matce po dědila černé vlasy a jantarovou pleť. Zato jemné rysy měla zaručeně po tátovi.

Věnovala mi ostražitý, ale přátelský úsměv. „Já jsem Sofia.“

„Avery.“ Rozpačitě jsem jí podala ruku, ale ona se ke mně natáhla a objala mě. Přistihla jsem se, že jí vstřícné gesto s radostí oplácím a v duchu si říkám: *moje sestra*. Takovou radost ze vzájemné blízkosti bych nečekala. Podívala jsem se přes její rameno na Elie, který ležel na posteli napojený na přístroje. V té chvíli jsem nebyla schopná Sofii pustit. Ale té to nevadilo. Nikdy vás nepustila z objetí jako první.

Přestože Eliových potomků a bejvalek jsou mraky, Sofia a já jsme byly jediné, kdo se ve špitálu ukázal. Nevychítám jim

to. Ani já bych nedokázala říct, proč jsem vlastně přijela. Eli mi nikdy nečetl pohádku před spaním, ani nezalepil odřené koleno náplastí. Neudělal žádnou z těch věcí, které se od otců očekávají. Byl natolik zahleděný do sebe, že mu nezůstal žádný prostor pro děti. Kromě toho by pro něho bylo obtížné se s nimi stýkat, i kdyby nakrásně chtěl. Bránily by mu v tom jejich matky, kterým ublížil, a měly na něho oprávněný vztek. Manželství nebo jiný vztah končil většinou tím, že si našel nějakou bokovku, a svou oficiální partnerku podváděl tak dlouho, dokud ho nepřistihla při nevěře a nevykopla. Tohle křiváctví mu moje máma nikdy neodpustila.

Partnery si vybírala podle stejného vzoru. Zásadně se zaplékala s podvodníky, lháři a nevěrníky, kterým se měla zdaleka vyhýbat. Přesto se jí podařilo ještě dvakrát se provdat a zase se rozvést. Láska jí moc štěstí nepřinesla a já se divila, proč ji pořád hledá.

Podle mámy za všechno mohl můj táta, protože jí zničil život jako první. Ale jak jsem rostla a brala rozum, často mě napadalo, že důvod její nenávisti nejspíš spočívá v tom, že jsou si s Eliem podobní. Máma neustále střídala zaměstnání. Pracovala jako výpomocná sekretářka, a tak pendlovala od jedné kanceláře k druhé a od šéfa k šéfovi. Když ji jedna ze společností, kde brigádničila, nabídla trvalé zaměstnání, kupodivu odmítla. Prohlásila, že by se brzy začala nudit. Vadilo by jí den po dni dělat stejnou práci a dívat se na stejné lidi. Tou dobou mi bylo šestnáct, a tak jsem si neodpustila přidržlou poznámku, že s tímhle přístupem by s Eliem beztak celý život nezůstala. Odstartovala jsem tím hádku, která málem skončila tím, že mě máma vykopla z domu. Zuřila a já věděla, že jsem se trefila do černého.